

Galaktički Imperij odolijeva. Usprkos tome što mu je Pobunjenički savez uništio zastrašujuću Zvijezdu smrti, njegova strahovlada širi se neumanjena preko zvijezda.

Pod vodstvom Imperatora i Dartha Vadera, vojska izvrsno obučenih jurišnika, posvećenih jednom jedinom cilju, gazi nezadovoljstvo i uništava otpor.

Ali na svjetovima poput Sullusta, Coyertija, Haidorala Prvog, i nebrojenim drugima, pobunjeničke snage bore se u rovovima, odlučne očuvati nadu protiv neumoljivog imperijalnog ratnog stroja...

I. DIO

POVLÁČENJE

POGLAVLJE 1

PLANET CRUCIVAL

Dan četrdeset i sedmi Malkhanskih ustanaka

Trinaest godina nakon Ratova klonova

IME MU JE BILO DONIN, i premda to nije bilo ime s kojim je rođen, imao je tetovirane znake da to dokaže. Crni zavijutci i valovi, koje su mu gospodari klana tek nanijeli u čast njegova novačenja, išli su mu preko tamnih lopatica pod jaknom od grube tkanine. Bili su jedan od četiri dara, što ih je primio po pristupanju vojsci vojvode Malkhana: novo ime, tetovaže, nazubljeni nož i tuđinski čestični blaster.

Gospodari su ga uvjerali kako je od četiri dara blaster bio najdragocjeniji. Drška mu je bila omotana u izlisanu kožu, a cijev izgrebena i skorena pepelom. Ostalo mu je dovoljno snage da ispuca desetak vrućih munja, a Donina su upozorili neka ni jedan hitac ne ispali uzalud i da ga ne baci ako mu počne peći dlanove. To su bili postupci djeteta — ne i punopravnog člana klana.

Klečao je među svojom novom braćom i sestrama — tek im treba doznati imena — iza niskog kamenog zida što se protezao preko vrha brda. Njegova sitna građa, mršava od mladosti i gladi, dopuštala mu je da se potpuno sakrije iza barikade; iz tog je razloga i bio poslan na front. Poput njegovih znakova i oružja, i to postavljenje bilo je povlastica. Podsjetio se na to kad bi se počeo znojiti i drhtati.

Bacio je pogled na svoje drugove i potražio znakove da se i oni boje predstojeće bitke. Skoro svi su bili veći i stariji, i nosili su tuđinska oružja što su se činila jednako izgrebena i zahrđala kao i njegovo. Čistili su svoje noževe i mrmrljali jedan drugome. Donin si je rekao kako bi umro za njih, baš kao što bi i oni umrli za njega, u ime klana i njegova zapovjednika. A ako pobijede —

Ako ja preživim bitku, ispravi se Donin. Pobjeda je za vojvodu Malkhana bila neizbježna. Upitna je bila tek Doninova sudbina.

— onda će slaviti. Čuo je priče o gozbama, o koritima bistre vode i ražnjevima mesa bantha, o začинима i umacima s drugih kontinenata, drugih *planeta*. Nažderat će se, pomislio je, i spavati u sigurnosti vojvodinog logora. Čuo je klanska slavlja i prije, dok se skrivao drhteći u očevu domu, i ti radosni krici bili su ono što ga je konačno domamilo gospodarima.

Njegov je otac bio rekao kako se Malkhani ničim ne razlikuju od drugih klika na Crucivalu, ali njegov otac nije imao pravo. Nitko drugi nije imao takvu hranu ili se toliko radovao pobjedi. Nitko drugi nije bio jak poput Malkhana, niti je imao mudrosti pribaviti takvu riznicu tuđinske tehnologije. Doninov novi klan izgraditi će bolji planet.

Nešto udaljeno zauralalo je u prašnjavome zraku, isprva tiho, a onda brzo sve glasnije. Donin ispravi ramena, napol ustane iz čučnja i u jednom pokretu gurne svoj blaster preko zida, kako je bio podučен. Nije vidio mete. Iza njega nasmijsao se muški glas, a široki mu dlan poklopi tamnu kosu i nagne glavu unatrag.

»Bitka još nije počela, dečko. Samo brod što je krenuo za toranj. Sve ćeš nas pobiti ako pripućaš.«

Preusmjerenog pogleda, Donin je ugledao kuglu i unakrsne šipke tuđinskog letaća, ocrtane naspram oblaka. Letjelica je zarikala u smjeru čeličnoga šiljka i izgubila se iz vida.

Donin se opet spustio na koljena, a ruka na njegovoj glavi nestala je. Napravio je budalu od sebe. Tiho se zakleo kako

više neće. »Nismo ih baš puno vidjeli u Ždrijelima«, promrmljao je — objašnjenje, a ne isprika.

Čovjek iza njega zagundao je. »Ovdje ćeš ih se nagledati. Ozbiljno ti kažem da ne pucaš. Također ne prilazi na puškomet od tornja, što god da se dogodilo. Tuđinci u bijelom možda ne izlaze često, ali ako ih samo malo bocneš —«

»Znam«, odbrusi Donin. Okrenuo se i pogledao čovjeka, koji je mogao biti četiri puta stariji od njega, mliječnih očiju i iznakaženog lica. Stariji i od samog zapovjednika. Ali to nije značilo i da je bio pripadnik klana išta dulje od Donina. »Znam sve o njima. Njihovi vojnici su klonovi. Rade ih u *serijama*.«

Čovjek je opet zagundao, pokazavši ispucale žute zube u nečemu što je mogao biti smiješak. »Ma nemoj? Tko ti je to rekao?«

»Moj otac«, reče Donin. »Borio se protiv njih.« Pokazao je glavom prema nebu, prema zvijezdama skrivenim iza žuto-sivih oblaka. »Jednom u ratu.«

»E pa, *ti se ne boriš protiv klonova*«, odgovori mu čovjek. »Boriš se protiv ološa što nam je prošli tjedan oteo kamenolom i hoće naš teritorij. Je l' ti to dovoljno uzbudljivo?«

Donin se namršti i zagleda. »Ja sam ovdje da služim klanu«, odvratila on i okrene se natrag prema zidu. Jednom rukom i dalje stežući blaster, posegao je drugom da povuče ovratnik svoje jakne dolje i čovjeku iza sebe pokaže tetovaže.

Donin je čuo kako se čovjek nasmijao, i osjetio udarac po kičmi što ga je zanjihao naprijed.

»Pretpostavljam da«, reče čovjek. »Samo se ne nadaj previše. Bitku po bitku.«

Donin kimne, povuče svoju jaknu više na leđa i čvršće zgrabi blaster. Nije bio siguran što je čovjek mislio. Klan je svima njima bio nada.

Nije prošlo dugo prije no što je netko povikao kako neprijatelj prilazi. Prednji red privio se uza zid i provirio preko.

Donin ugleda točkice naspram lomne žute trave u dolini ispod brda, a uskoro su te točkice narasle u obrise desetaka muškaraca i žena. Većina je nad glavama držala koplja poput zastavica. Samo ih je nekolicina nosila tuđinska oružja — ali ta oružja bila su veličine grana drveća, i njihovi su ih vlasnici držali objema rukama.

Prva od tih oružja opale uz odjekujuće vriskove. Munje zelene vatre prelete preko zida. Vojvodina vojska postala je hrpa povika koje Donin nije razumio. Umirio je svoj blaster, podsjećajući se neka ne rasipa pucnjeve.

»Slava zapovjedniku!« netko poviče, a povici prerastu u poklič. Nalet vreline ispuni dječaka koji se nacerio i pokliču pridodao svoj glas.

Ime mu je sada bilo Donin. Branio je svoj novi dom. To su bili njegova braća i sestre, njihov je put bio pravičan, i bit će zauvijek dio njihova klana.